

Ивж. И. М.

Желѣзната планина

Нощта бѣше ясна и студена. Земята, покрита съ дебела бѣла покривка, се кжпѣше въ мека свѣтлина, изворътъ на която не бѣха звездитѣ, нито луната. Отъ изтокъ къмъ западъ по края на хоризонта се простираше една бледо-зелена ивица, и отъ нея излизаше бѣлата студена свѣтлина. Изведнажъ единъ снопъ свѣтлина прорѣза небосклона, освѣти просторната земя и се скри задъ близката планина. Северното сияние настѣпваше. Нощта изведнажъ се превърна на день. Бледо-зелената ивица почваше да кипи, и блестящи езици като пламъци се насочваха нагоре, като че ли искаха да обгорятъ и разкъсатъ небосвода. Тѣ ту пламваха, ту угасваха въ страшна борба съ тъмнината и се мъчеха да образуватъ широкъ увисналъ мостъ надъ цѣлата земя. Мрътво мълчание. Всичко живо се бѣ спотайло. Свѣтитѣ езици пламваха все по-често и по-често и най-после единъ свѣтълъ величественъ мостъ се прострѣ върху тъмния куполъ на небето.

Въ тоя мигъ, когато ставаше това пламтящо тържество, изведнажъ мрътвото мълчание, което царѣше на земята, се наруши отъ проточения вой на хиляди кучета, които изливаха своята животинска мжка. Всички цвѣтове на джгата — отъ тъмно-червения пурпуръ, до изумрудната зеленина на морето — се преливаха и из-